

## Propovijed Svetog Oca 19. listopada 2025.

Draga braćo i sestre,

pitanje koje zaključuje evanđeoski odlomak koji smo upravo čuli otvara našu razmatranje: „Ali kad dođe Sin Čovječji, hoće li naći vjere na zemlji?“ (Lk 18,8). **Ovo pitanje otkriva što je Gospodinu najdragocijenije: vjera, to jest veza ljubavi između Boga i čovjeka.** Upravo danas pred nama stoji sedmero svjedoka — novih svetaca — koji su, Božjom milošću, održali zapaljenom svjetiljku vjere; štoviše, sami su postali svjetiljke sposobne širiti Kristovu svjetlost.

U usporedbi s velikim materijalnim, kulturnim, znanstvenim i umjetničkim dobrima, vjera je uzvišenija — **ne zato što bi ta dobra trebalo prezirati, nego zato što bez vjere ona gube svoj smisao.** Odnos s Bogom od presudne je važnosti, jer On je iz ničega stvorio sve stvari na početku vremena, i iz ničega spašava sve ono što u vremenu prolazi. Zemlja bez vjere bila bi nastanjena djecom koja žive bez Oca — stvorenjima bez spasenja.

**Zato se Isus, Sin Božji koji je postao čovjekom, pita za vjeru: ako bi ona nestala sa svijeta, što bi se dogodilo?** Nebo i zemlja ostali bi isti, ali u ljudskom srcu više ne bi bilo nade; slobodu svih pobijedila bi smrt; naša čežnja za životom srozala bi se u ništavilo. Bez vjere u Boga, ne možemo se nadati spasenju. **Isusovo pitanje nas, dakle, uznemiruje — ali samo ako zaboravimo da ga upravo On izgovara.** Jer riječi Gospodinove uvijek ostaju evanđelje, to jest radosna vijest spasenja. To spasenje jest dar vječnoga života koji primamo od Oca, po Sinu, snagom Duha Svetoga.

Ljubljeni, upravo zato Krist govori svojim učenicima o „potrebi da uvijek mole i nikada ne klonu duhom“ (usp. Lk 18,1). Kao što se ne umaramo disati, tako se ne smijemo umoriti moliti! **Kao što disanje održava život tijela, tako molitva održava život duše:** jer vjera se izražava u molitvi, a istinska molitva živi od vjere.

Isus nam taj odnos pokazuje usporedbom: jedan sudac ogлуšuje se na uporne molbe udovice, no njezina ga ustrajnost na koncu pokreće na djelovanje. Na prvi pogled, ta postojanost postaje za nas lijep primjer nade, osobito u vremenima kušnje i trpljenja. No, **ustrajnost te žene i ponašanje suca, koji djeluje nevoljko, pripremaju izazovno Isusovo pitanje: „A Bog, zar neće obraniti svoje izabranike koji dan i noć vape k njemu?“ (Lk 18,7).**

**Neka ove riječi odjeknu u našoj savjesti: Gospodin nas pita vjerujemo li da je Bog pravedan sudac prema svima.** Sin nas pita vjerujemo li da Otac uvijek želi naše dobro i spasenje svakog čovjeka. Dvije napasti, međutim, stavljaju našu vjeru na kušnju. Prva crpi snagu iz sablasti zla, navodeći nas misliti da Bog ne čuje vapaj potlačenih niti ima suosjećanja s nevinom patnjom.

Druga napast je oholost kojom želimo da Bog djeluje prema našim željama: tada molitva ustupa mjesto zapovijedi Bogu, kao da Mu mi trebamo pokazati kako da bude pravedan i učinkovit.

**Od obje napasti oslobađa nas Isus, savršeni svjedok sinovskoga povjerenja.** On je Nevini, koji osobito u svojoj mucu moli: „Oče, neka ne bude moja, nego tvoja volja“ (usp. Lk 22,42). To su iste one riječi koje nam je Učitelj predao u molitvi Očenaša. **Štogod se dogodilo, Isus se kao Sin predaje Ocu;** stoga mi, kao braća i sestre u Njegovu imenu, proglašavamo: „Uistinu je dostojno i pravedno, pravo i spasonosno, tebi, Gospodine, sveti Oče, svemogući vječni Bože, uvijek i svagdje zahvaljivati, po Kristu Gospodinu našem“. (*Rimski misal, Euharistijska molitva II., Predslovlje*)

Molitva Crkve nas podsjeća da Bog čini pravdu prema svima, darujući svima svoj život. Tako, kad vapimo Gospodinu: „Gdje si?“, pretvaramo to dozivanje u molitvu i priznajemo da je Bog tamo gdje nevini trpe. **Kristov križ otkriva pravednost Božju. A pravednost Božja jest oproštenje:** On vidi zlo i otkupljuje ga, uzimajući ga na sebe. Kada smo raspeti od boli i nasilja, od mržnje i rata, Krist je već ondje, na križu za nas i s nama. Nema suza koje Bog ne tješi; nema suze koja je daleko od njegova srca. Gospodin nas sluša, prima nas takve kakvi jesmo, da nas preoblikuje u skladu sa sobom. Onaj tko odbija Božje milosrđe, ostaje nesposoban biti milosrdan prema bližnjemu. Tko ne prihvaća mir kao dar, neće moći darivati mir.

Draga braćo i sestre, sada razumijemo da Isusova pitanja predstavljaju snažan poziv na nadu i djelovanje: kad dođe Sin Čovječji, hoće li naći vjeru u Božju providnost? Upravo ta vjera podupire našu borbu za pravdu, jer vjerujemo da Bog spašava svijet iz ljubavi, oslobađajući nas fatalizma. Stoga se pitajmo: kada čujemo vapaj onih u potrebi, jesmo li svjedoci Očeve ljubavi, kao što je Krist bio za sve? **On je ponizni koji poziva silnike na obraćenje, pravednik koji nas čini pravednima, što potvrđuju i današnji novi sveci: nisu to heroji ili branitelji ideala, nego istinski muškarci i žene.**

Ovi vjerni prijatelji Kristovi su mučenici za vjeru, poput biskupa Ignacija Choukrallaha Maloyana i katehista Petra To Rota; evangelizatori i misionari, poput s. Marije Troncatti; karizmatске utemeljiteljice, poput s. Vincenze Marije Poloni i s. Carmen Rendiles Martínez; sa svojim srcem punim pobožnosti, dobrotvori čovječanstva, poput Bartola Longa i Joséa Gregorija Hernándezza Cisnerosa.

Neka nas njihova zagovor u kušnjama podupire, a njihov primjer nadahne u zajedničkom pozivu na svetost. **Dok smo hodočasnici prema ovom cilju, neumorno molimo,** čvrsto u onome što smo naučili i u što čvrsto vjerujemo (usp. 2 Tim 3,14).

Tako vjera na zemlji podupire nadu neba.